

Bryssel 5.2.2015
COM(2015) 44 final

**KOMISSION TIEDONANTO EUROOPAN PARLAMENTILLE, NEUVOSTOLLE,
EUROOPAN TALOUS- JA SOSIAALIKOMITEALLE JA ALUEIDEN
KOMITEALLE**

**Köyhyyden poistamista ja kestäväää kehitystä koskeva maailmanlaajuinen kumppanuus
vuoden 2015 jälkeen**

**KOMISSION TIEDONANTO EUROOPAN PARLAMENTILLE, NEUVOSTOLLE,
EUROOPAN TALOUS- JA SOSIAALIKOMITEALLE JA ALUEIDEN KOMITEALLE**

**Köyhyyden poistamista ja kestävästä kehitystä koskeva maailmanlaajuinen kumppanuus vuoden
2015 jälkeen**

I JOHDANTO

Vuosi 2015 on erittäin tärkeä maailman kestävästä kehityksestä ja köyhyyden poistamisen kannalta. Vuoden 2015 jälkeisen kehitysohjelman hyväksymisen yhteydessä kansainvälistä yhteisöä vaaditaan muutoksentekeviin toimiin maailman keskeisten haasteiden ratkaisemiseksi: köyhyyden poistamiseksi, osallistavan ja kestävästä kehityksestä aikaansaamiseksi nykyisten ja tulevien sukupolvien hyväksi sekä kaikkien ihmisoikeuksien ja perusarvojen edistämiseksi ja suojelemiseksi rauhallisten ja vauraiden yhteiskuntien perustana.

Vuoden aikana järjestetään kaksi korkean tason kansainvälistä kokousta, jotka tarjoavat tilaisuuden sopia uudesta kehitysohjelmasta ja siihen sisällytettävistä kestävästä kehityksestä tavoitteista sekä sitä tukevasta uudesta maailmanlaajuisesta kumppanuudesta. Nämä kokoukset ovat Addis Abebassa heinäkuussa järjestettävä kolmas kansainvälinen kehitysrahoituskonferenssi sekä New Yorkissa syyskuussa järjestettävä Yhdistyneiden kansakuntien (YK) huippukokous, jossa vuoden 2015 jälkeinen kehitysohjelma on tarkoitus hyväksyä. Tässä prosessissa on koottava yhteen ja hyödynnettävä aiempia aloitteita, etenkin vuosituhannen kehitystavoitteita sekä kestävästä kehityksestä kokousta (Rio+20). Vuoden 2015 jälkeisestä kehitysohjelmasta sopimisella on myös merkittäviä vaikutuksia ilmastomuutosta koskevan YK:n puitesopimuksen yhteydessä käytäviin neuvotteluihin.

Erilaisissa prosesseissa YK:n puitteissa on jo saavutettu merkittävää edistystä. Keskeisiä pohja-asiakirjoja ovat YK:n yleiskokouksen työryhmän kertomus kestävästä kehityksestä tavoitteista¹, asiantuntijaraportti kestävästä kehityksestä rahoittamisesta² ja YK:n pääsihteerin yhteenvetokertomus³, jotka osoittavat, että maailmanlaajuinen yhteisymmärrys kunnianhimoisesta vuoden 2015 jälkeisestä kehitysohjelmasta on mahdollinen.

Euroopan unionilla on aina ollut näissä prosesseissa tärkeä ja rakentava rooli. Se on esittänyt keskeisiä ideoita ja tehnyt aktiivista yhteistyötä kumppaneiden kanssa kaikilla tasoilla. EU:n näkemys vuoden 2015 jälkeisestä kehitysohjelmasta esitetään Euroopan komission tiedonannoissa helmikuulta 2013⁴, heinäkuulta 2013⁵ ja kesäkuulta 2014⁶ sekä neuvoston päätelmissä kesäkuulta 2013⁷, joulukuulta 2013⁸ ja joulukuulta 2014⁹. Tämän näkemyksen mukaan kehitysohjelman on oltava

¹ A/68/970, *Report of the Open Working Group of the General Assembly on Sustainable Development Goals*, 12. elokuuta 2014.

² A/69/315*, *Report of the Intergovernmental Committee of Experts on Sustainable Development Financing*, 15. elokuuta 2014.

³ A/69/700, *The Road to Dignity by 2030: Ending Poverty, Transforming All Lives and Protecting the Planet*, 4. joulukuuta 2014.

⁴ COM(2013) 92, ”Ihmisarvoinen elämä kaikille: köyhyyden poistaminen ja kestävästä tulevaisuuden turvaaminen maailmanlaajuisesti”, 27. helmikuuta 2013.

⁵ COM(2013) 531, ”Tilanne vuoden 2015 jälkeen: kokonaisvaltainen ja yhdenmukainen lähestymistapa köyhyyden poistamisen ja kestävästä kehityksestä rahoittamiseen”, 16. heinäkuuta 2013.

⁶ COM(2014) 335, ”Ihmisarvoinen elämä kaikille: visiosta yhteisiin toimiin”, 2. kesäkuuta 2014.

⁷ 11559/13, ”Vuoden 2015 jälkeisen ajan kokonaisvaltainen suunnitelma”, 25. kesäkuuta 2013.

⁸ 17553/13, ”Köyhyyden poistamisen ja kestävästä kehityksestä rahoittaminen vuoden 2015 jälkeen”, 12. joulukuuta 2013.

⁹ 16827/14, ”Vuoden 2015 jälkeinen muutosohjelma”, 16. joulukuuta 2014.

maailmanlaajuinen ja universaali, ja siinä on otettava huomioon kestävän kehityksen kaikki kolme ulottuvuutta – sosiaalinen, taloudellinen ja ympäristöulottuvuus.

Tällaisen kauaskantoisen ohjelman täytäntöönpano on monimutkainen haaste mutta myös ainutlaatuinen tilaisuus määritellä uudelleen ja parantaa kansainvälisen yhteisön yhteistoimintaa. Jotta vuoden 2015 jälkeinen kehitysohjelma saataisiin toteutettua, tarvitaan uutta köyhyyden poistamista ja kestävä kehitystä koskevaa maailmanlaajuista kumppanuutta. Maailmanlaajuisen kumppanuuden onnistuminen edellyttää kaikkien osallistumista. EU on sitoutunut hoitamaan täysimääräisesti oman osansa ja tekemään rakentavaa yhteistyötä muiden kanssa. Se toivoo muiltakin aktiivista osallistumista.

Komissio esittelee tässä tiedonannossa joulukuussa 2014 hyväksytyjen neuvoston päätelmien pohjalta näkemyksiään niistä yleisistä periaatteista ja keskeisistä tekijöistä, joita maailmanlaajuiseen kumppanuuteen tarvitaan vuoden 2015 jälkeisen kehitysohjelman tukemiseksi tehokkaalla tavalla. Siinä esitetään ehdotuksia, millä tavoin EU ja sen jäsenvaltiot voisivat osallistua kumppanuuteen. Siinä korostetaan EU:n halukkuutta edistää maailmanlaajuista keskustelua tulevien kestävän kehityksen tavoitteiden toteuttamiskeinoista, ja se tarjoaa perustan EU:n yhteiselle kannalle hallitustenvälisissä neuvotteluissa. Mahdollisia toimintaehdotuksia vuoden 2015 jälkeisen ohjelman täytäntöönpanemiseksi esitellään liitteessä.

II MAAILMANLAAJUISEN KUMPPANUUDEN YLEISET PERIAATTEET

Uuden maailmanlaajuisen kumppanuuden on tuotava uutta yhteisvastuun ja yhteistyön muutoshenkeä. Erittäin tärkeää on kansallinen omistajuus ja johtajuus, ja niiden tueksi tarvitaan korkeimman tason poliittista sitoutumista. Kansallisia toimia on tuettava kaikilla tasoilla ja kaikkien sidosryhmien kanssa tehtävällä yhteistyöllä maailmanlaajuisen kehityskumppanuuden luomista koskevasta vuosituhattavoitteesta sekä muista kansainvälisistä kumppanuuksista saadun kokemuksen pohjalta. Onnistuminen edellyttää politiikkatoimien toteuttamista ja resursseja. Kaikkien maiden on lisättävä panostustaan valmiuksiensa mukaisesti.

Maailmanlaajuisen kumppanuuden olisi perustuttava jaetun vastuun ja keskinäisen vastuuvuorollisuuden periaatteisiin ja kunkin osallistujan valmiuksiin. Eri kehitysvaiheissa olevien maiden on osallistuttava sen toteuttamiseen ja otettava tästä vastuuta.

Kumppanuuden perustana on myös oltava ihmisoikeudet, hyvä hallintotapa, oikeusvaltio, demokraattisten instituutioiden tukeminen, osallistavuus, syrjimättömyys ja sukupuolten tasa-arvo.

Sen olisi tuettava kestävän kehityksen kolmen ulottuvuuden tasapuolista integrointia, jotta ei toimittaisi liian kapea-alaisesti ja jotta eri tavoitteet eivät sulkisi toisiaan pois. Ilmastonmuutoksen vaikutukset kärjistyvät köyhyyden poistamiseen ja kestävään kehitykseen liittyviä haasteita. Sen vuoksi ilmastonmuutoskysymykset on integroitava aktiivisesti vuoden 2015 jälkeiseen kehitysohjelmaan ja sitä tukevaan maailmanlaajuiseen kumppanuuteen.

Maailmanlaajuisen kumppanuuden on mentävä perinteisiä yhteistyökanavia pitemmälle ja edistettävä tuloksellisempia ja osallistavampia useamman sidosryhmän kumppanuuksia, jotka toimivat kaikilla tasoilla ja joihin myös yksityinen sektori ja kansalaisyhteiskunta (kuten työmarkkinaosapuolet, tutkijat, säätiöt, tutkimuslaitokset ja viranomaiset) pääsevät mukaan. Kehitysohjelman toimivuus edellyttää politiikkojen keskinäistä johdonmukaisuutta kaikilla tasoilla sen varmistamiseksi, että valtiojohdon politiikat tukevat köyhyyden vähentämisen ja kestävän kehityksen tavoitteita. Maailmanlaajuisen kumppanuuden olisi edistettävä kaikkien resurssien (maiden omat resurssit,

kansainvälinen julkinen rahoitus, yksityissektorin rahoitus ja innovatiivinen rahoitus) kestävää ja tehokasta käyttöä.

Tulevassa maailmanlaajuisessa kumppanuudessa olisi keskityttävä mittavissa oleviin, konkreettisiin ja kestäviin tuloksiin, joilla on suora vaikutus sovittuihin tavoitteisiin, joita voidaan toteuttaa rakenteellisilla uudistuksilla ja jotka johtavat viime kädessä ihmisten ja maapallon kannalta myönteisiin ja kestäviin vaikutuksiin. Maailmanlaajuisessa kumppanuudessa on tärkeää avoimuus ja tiedon jakaminen kaikkien sidosryhmien kesken. Tärkeitä ovat niin ikään kunnollinen seuranta, vastuuvellollisuus ja arviointi kaikilla tasoilla kaikkien kansalaisten ja sidosryhmien osalta sekä palautteen ja oppimisen edistäminen.

Vuoden 2015 jälkeisen kehitysohjelman toteuttamiseksi kaikkien maiden olisi otettava käyttöön asianmukaiset politiikat, joiden avulla ne voivat saavuttaa kestävä kehityksen tavoitteita omien valmiuksiensa mukaisesti. Oikeanlaisten politiikkojen käyttöönoton lisäksi olisi panostettava täytäntöönpanoon tarvittavaan rahoitukseen, sillä ne liittyvät toisiinsa. Jotta rahoituksella saataisiin aikaan todellisia tuloksia, selkeä ja tulossuuntautunut politiikka on välttämätön edellytys, ja rahoituksella olisi myös kannustettava aktiivisesti muiden toteutustapojen, kuten mahdollisuuksia tarjoavien toimintapolitiikkojen, valmiuksien kehittämisen, kaupan, innovoinnin ja yksityisten sijoitusten, hyödyntämiseen.

Euroopan komissio ja jäsenvaltiot tekevät läheistä yhteistyötä kehitysohjelman toteuttamiseksi EU:ssa ja sen täytäntöönpanon tukemiseksi muualla maailmassa rakentavan yhteistyön ja kumppanuuksien avulla. Vuoden 2015 jälkeisen kehitysohjelman täysimääräinen toteuttaminen edellyttää EU:lta ja sen jäsenvaltioilta aktiivisia toimia kaikilla tasoilla. EU voi tarjota omaa kokemustaan sellaisten politiikkojen täytäntöönpanosta, joissa on samat keskeiset kestävyiden, yhteistyön ja kumppanuuden periaatteet kuin tulevassa kehitysohjelmassa. Sellaisia ovat esimerkiksi Eurooppa 2020 -strategia¹⁰, jossa tähdätään älykkääseen, kestäväan ja osallistavaan kasvuun yhtenäisellä toimenpidepaketilla, kehitykseen vaikuttavien politiikkojen johdonmukaisuus¹¹ ja seitsemäs ympäristöä koskeva toimintaohjelma¹².

III MAAILMANLAAJUISEN KUMPPANUUDEN KESKEISET TEKIJÄT – TÄYTÄNTÖÖNPANOKEINOT

Tässä luvussa käsitellään keskeisiä tekijöitä, joiden pitäisi olla mukana maailmanlaajuisessa kumppanuudessa. Niihin kuuluu järjestelyjä, joita kaikkien kumppaneiden olisi noudatettava, jotta täytäntöönpano onnistuisi, sekä konkreettisia ehdotuksia siitä, miten EU voisi osallistua.

3.1. Mahdollisuuksia tarjoava ja suotuisa toimintaympäristö kaikilla tasoilla

Kaikissa maissa tarvitaan johdonmukaista tuloksellisten toimintapolitiikkojen, käytäntöjen, instituutioiden ja resurssien yhdistelmää, jotta saadaan aikaan suotuisat olosuhteet vuoden 2015 jälkeisen kehitysohjelman toteuttamiselle. Hyvä hallintotapa kaikilla tasoilla on keskeinen väline kehitysohjelman toteuttamisessa ja tärkeä tavoite itsessään.

¹⁰ KOM(2010) 2020, ”Eurooppa 2020 – Älykkään, kestäväan ja osallistavan kasvun strategia”, 3. maaliskuuta 2010.

¹¹ Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 208 artiklan 1 kohta: ”Unioni ottaa huomioon kehitysyhteistyöpolitiikan tavoitteet toteuttaessaan muita sellaisia politiikkoja, jotka voivat vaikuttaa kehitysmaihin.”

¹² Euroopan parlamentin ja neuvoston päätös N:o 1386/2013/EU, annettu 20 päivänä marraskuuta 2013, vuoteen 2020 ulottuvasta yleisestä unionin ympäristöalan toimintaohjelmasta ”Hyvä elämä maapallon resurssien rajoissa”.

Kansallisella tasolla kaikkien hallitusten on kuultava kansalaisiaan ja päätettävä, miten ne aikovat osallistua toimiin tavoitteiden saavuttamiseksi. Samalla on pidettävä huoli siitä, että kaikki yhteiskunnan jäsenet, etenkin heikoimmassa asemassa olevat, tavoitetaan. Kansalaisyhteiskunnan täysimääräinen osallistuminen on olennaista. Uuden kansainvälisen kumppanuuden olisi myös vapautettava paikallisten viranomaisten ja sidosryhmien kehityspotentiaali. Koordinointia eri tasoilla (maailmanlaajuisesti, kansallisesti, alueellisesti ja paikallisesti) olisi parannettava.

Jokainen maa tarvitsee ohjelman toteuttamiseksi toimivan kansallisen tai sitä alempien tasojen lainsäädäntö- ja sääntelykehityksen, jotta toimintapoliittiset tavoitteet voidaan saavuttaa. Maiden on edistettävä instituutioiden tehokkuutta ja reaktiokykyä, toimintapolitiikkojen ja järjestelmien avoimuutta sekä vastuuvollisuutta kansalaisiaan kohtaan oikeusvaltioperiaatteen mukaisten demokraattisten prosessien kautta. Tähän kuuluvat oikeudenmukaiset ja ennakoitavat oikeudelliset puitteet, jotka edistävät ja suojelevat ihmisoikeuksia, työelämän perusnormeja ja ympäristöä sekä takaavat luonnonvarojen kestävä hallinnon. Se edellyttää myös vakaita ja suotuisia olosuhteita yksityissektorille, kuten tasapuolisia kilpailuedellytyksiä ja kannustimia kestäviin investointeihin. Lainsäädännön täytäntöönpano ja soveltaminen on ratkaisevaa. On torjuttava laitonta toimintaa, poistettava täytäntöönpanon esteitä, kehitettävä lainvalvonnan valmiuksia ja tiedotettava yleisölle, jotta sidosryhmät osaavat vaatia valtiojohtoa ja viranomaisia vastuuseen. EU on sitoutunut parantamaan omaa sääntelykehitystään ja tekemään kumppaneiden kanssa yhteistyötä sääntelykehitysten kehittämiseksi ja lujittamiseksi, jotta ne saadaan tasapuolisiksi, toimiviksi ja avoimiksi, sekä oikeusjärjestelmien tehokkuuden, riippumattomuuden ja laadun parantamiseksi kehittämällä valmiuksia ja vaihtamalla asiantuntemusta.

Hyvä hallintotapa edellyttää tehokkaita järjestelmiä budjetointia, rahoituksen jakamista ja menojen valvontaa varten. Järjestelmien on oltava täysin läpinäkyviä ja yleisön on voitava seurata niitä, jotta päätöksenteko tapahtuisi osallistavammin ja yksityinen sektori voisi vaikuttaa siihen. Näin voidaan myös torjua korruptiota. Makrotalouspolitiikkojen toimivuus on elintärkeää, jotta tarvittavat resurssit saadaan käyttöön ja niitä käytetään tuloksellisesti kestävä kehityksen tavoitteiden mukaisesti.

Hallitusten on edistettävä kestävä ja osallistavaa kasvua, joka hyödyttää kaikkia yhteiskunnan jäseniä, myös syrjäytyneitä. Sääntelyvälineisiin on yhdistettävä joustavia ja kustannustehokkaita taloudellisia välineitä, jotka voivat auttaa tavoitteiden saavuttamisessa. Taloudelliset välineet, esimerkiksi verokannustimet, syöttötariffit ja ekosysteemipalvelumaksut, voivat kannustaa kestäväan kasvuun muun muassa siirtämällä verotaakkaa työstä sellaisiin tuotteisiin, jotka vaikuttavat kestävyteen kielteisesti, ja jakamalla päästöoikeuksia, joilla voidaan käydä kauppaa, kuten EU:n päästökauppajärjestelmässä. Hiilijalanjäljen hinnoittelu on tärkeä keino ohjata investointeja puhtaan teknologian ja vähähiilisten ratkaisujen suuntaan etenkin kehitysmaissa. Tämän vuoksi kaikkien maiden olisi ryhdyttävä hinnoittelemaan hiilijalanjälkeä kasvihuonekaasupäästöjen vähentämiseksi.

Kestävä ja sosiaali- ja ympäristötekijöihin perustuva julkisten hankintojen politiikka tarjoaa hallituksille mahdollisuuden hyödyntää julkista rahoitusta kestäväällä tavalla tuotettujen tuotteiden ja palvelujen kysynnän lisäämisessä. Näin voidaan kasvattaa niiden markkinaosuutta ja tarjota yrityksille konkreettisia kannustimia.

Eri politiikkojen johdonmukaisuus on keskeisellä sijalla suotuisassa poliittisessa toimintaympäristössä. Jotta maailmanlaajuinen kumppanuus toimisi menestyksekkäästi, kaikkien kansallisten ja sitä alempien tasojen politiikkojen on edistettävä johdonmukaisella tavalla kestävä kehityksen tavoitteiden saavuttamista sekä kotimaassa että kansainvälisesti.

Huomioon olisi otettava monien alojen, kuten maatalouden, energian ja terveyden, ratkaiseva vaikutus moniin tavoitteisiin. Ratkaiseva merkitys on toimintapolitiittisilla toimenpiteillä, jotka auttavat ihmisarvoisten ja kestävä ja riittävän sosiaaliturvan tarjoavien työpaikkojen luomisessa ja työllistymisen helpottamisessa ja jotka helpottavat investointia inhimilliseen pääomaan koulutuksen ja taitojen opettamisen kautta. Edelleen on tärkeää torjua epätasa-arvoa ja sosiaalista syrjäytymistä, joka koskettaa etenkin heikoimmassa asemassa olevia, kuten naisia, lapsia, iäkkäitä ja vammaisia. Siinä voidaan käyttää apuna esimerkiksi sukupuoli- ja ikäindikaattoreita.

Toinen tärkeä toimenpide on uudistaa ympäristöllisesti haitallisia tukia, kuten fossiilisia polttoaineita koskevia tukia, tai korvata ne tukitoimilla, jotka ovat ilmaston kannalta älykkäitä, ympäristölle vähemmän haitallisia ja jotka edistävät tehokkaammin köyhyyden vähentämistä. Poliitiikkojen johdonmukaisuus edellyttää myös asianmukaisia koordinoituneita mekanismeja sidosryhmien välistä vuoropuhelua varten sekä politiikkojen ja tulosten valvontaa ja arviointia varten.

Alueellisen tason tärkeyttä ei pidä väheksyä. EU edistää aktiivisesti alueellista kehitystä ja yhdentymistä, jotka voivat edistää kauppaa, investointeja ja liikkuvuutta sekä lujittaa rauhaa ja vakautta.

Vuoden 2015 jälkeisen kehitysohjelman täytäntöönpano edellyttää maailmanlaajuisella tasolla tehokasta kansainvälistä hallinnointijärjestelmää, vakaita rahoitusmarkkinoita ja taloudellista yhteistyötä, mukaan lukien tarpeellinen määrä sääntelyä. Globaalin hallinnan instituutioiden on oltava tehokkaita ja avoimia, ja niihin on kuuluttava järjestelmiä, joilla voidaan arvioida tavoitteiden suhteen saavutettua edistymistä ja raportoida siitä. Kansainvälisten rahoituslaitosten hallintotavan parantamista on jatkettava. G7- ja G20-maiden kehitysohjelmien kaltaisilla poliittisilla sitoumuksilla voidaan myös saada paljon aikaan.

Globaaleja julkishyödykkeitä varten tarvitaan myös koordinoituja kansainvälisiä toimintapolitiittikkoja ja toimia. Tämä voi tarkoittaa esimerkiksi sellaisten kansainvälisten sopimusten täytäntöönpanon parantamista, joilla on suuri merkitys useiden kestävä kehityksen tavoitteiden saavuttamisessa. Monet ongelmat ovat maailmanlaajuisia tai rajatylittäviä, ja niiden käsittely edellyttää siksi erityisiä kansainvälisiä yhteistyösopimuksia. Kansallisten politiikkojenkin on oltava johdonmukaisia ja kansainvälisten sopimusten mukaisia. EU tukee aktiivisesti monia kansainvälisiä sopimuksia tai on niissä sopimuspuolena. Se on valmis johtamaan ja edistämään täytäntöönpanotoimia useilla aloilla, mukaan lukien monenväliset terveys- tai ympäristösopimukset sekä kansainvälinen valtamerten hallinnointi.

Maailmassa, jolle on ominaista keskinäisen riippuvuuden lisääntyminen, kaikkien maiden on otettava järjestelmällisesti huomioon politiikkojensa sekä myönteiset että kielteiset vaikutukset toisiin maihin. Tämän vuoksi kaikkien kehittyneiden ja ylemmän keskitulotason maiden sekä nopeasti kehittyvien maiden olisi sitouduttava perustamaan järjestelmiä sen arvioimiseen, mikä vaikutus jonkin uuden politiikan hyväksymisellä olisi köyhempiin maihin. EU:n osalta kehitykseen vaikuttavien politiikkojen johdonmukaisuus on oikeudellinen sitoumus ottaa kehitysyhteistyön tavoitteet huomioon sellaisissa EU:n toteuttamissa politiikoissa, joilla on todennäköisesti vaikutusta kehitysmaihin. Siihen kuuluu sekä sisäisistä politiikoista kolmansiin maihin mahdollisesti aiheutuvien kielteisten vaikutusten korjaaminen että synergioiden edistäminen talouteen, sosiaalisiin asioihin ja ympäristöön liittyvien politiikan alojen kesken.

3.2. Lisää valmiuksia kehitysohjelman toteuttamiseen

Vuoden 2015 jälkeinen kehitysohjelma pääsee hyvään alkuun ainoastaan, jos kaikilla kumppaneilla on toimivat instituutiot sekä tarvittavat taidot ja valmiudet poistaa köyhyyttä ja saada aikaan kestävä kehitystä. Tähän kuuluu valmius arvioida tarpeita, kerätä tietoa, valvoa täytäntöönpanoa ja tarkistaa strategioita. Kestävän kehityksen tavoitteiden saavuttamiseksi on tarpeen hankkia ja kehittää valmiuksia ja taitoja kaikilla tasoilla ja kaikissa maissa, myös EU:ssa.

Valmiuksien kehittäminen – mukaan lukien instituutioiden ja organisaatioiden kehittäminen – on tehokasta ainoastaan, jos prosessista vastaavat ja sitä johtavat ne, joiden valmiuksia kehitetään. Keskeistä prosessissa ovat oppiminen ja tietoon perustuvat aloitteet sekä jatkuva, tasapuolinen ja rakentava vuoropuhelu toimintapolitiikoista ja kehitystuloksista. Lähestymistavassa olisi keskityttävä henkilöresurssien sekä suunnittelu-, hallinnointi- ja valvontajärjestelmien ja -prosessien kehittämiseen.

Kaikkien kansainväliseen yhteistyöhön osallistuvien kumppaneiden, mukaan lukien kansainväliset järjestöt, olisi lujitettava ja kehitettävä tukeaan valmiuksien kehittämisen prosesseille, mukaan lukien verkostojen ja osaamisen vaihdon järjestelmien hyödyntäminen, vertaisoppiminen ja koordinointi kaikkien kehityskumppaneiden kesken. Tähän voi liittyä kaikenlaisia yhteistyökumppanuuksia (esimerkiksi pohjoinen–etelä, etelä–etelä, kolmenvälinen ja alueellinen), ja niihin voivat vaikuttaa julkisen ja yksityisen sektorin sidosryhmät. Erityisiä ponnistuksia tarvitaan vähiten kehittyneissä maissa ja hauraissa valtioissa, joissa on tärkeää pohjustaa siirtymävaihetta ja parantaa heikoimmassa asemassa olevien väestöryhmien selviytymiskykyä.

EU on sitoutunut parantamaan ja sujuvoittamaan valmiuksien kehittämisen tukemista kaikilla yhteistyön aloilla hyödyntäen eri sidosryhmien näkemyksiä. EU tunnustaa, että kumppanimaiden valmiuksien kehittäminen on ratkaiseva tekijä avun tuloksellisuuden parantamisessa. Se jo tukeekin vertaisoppimisprosesseja ja verkostoitumista esimerkiksi teknisen yhteistyön aloitteiden ja instituutioiden kehittämisohjelmien avulla. EU aikoo tehostaa kumppanimaiden valmiuksien kehittämistä tilastoinnin ja seurannan alalla.

3.3. Kotimaisen julkisen rahoituksen hankinta ja tehokas käyttö

Ensisijainen vastuu kestävien talouspolitiikkojen toteuttamisesta on kansallisilla hallituksilla. Siihen sisältyy vastuu julkisten resurssien, kuten luonnonvarojen, tehokkaasta hyödyntämisestä ja käytöstä.

Se edellyttää myös moitteetonta julkisten varojen hoitoa, tarkastusten, valvonnan, petosten- ja korruption torjuntatoimien toteuttamista ja parantamista, toimivaa verohallintoa ja maakohtaista raportointia rahoituksen läpinäkyvyyden parantamiseksi ja laittoman rahaliikenteen torjumiseksi.

Vaikka valtion tulot ovat kasvaneet monissa maissa viime vuosina merkittävästi, verojen osuus on monissa maissa edelleen pieni. Sen lisäksi, että valtion tulojen tehokas ja läpinäkyvä kerääminen ja käyttö mahdollistaa kansallisen rahoituksen ensisijaisille kehitystoimille, se myös parantaa kotimaista vastuuvollisuutta ja vaikuttaa valtiojohdon ja kansalaisten välisen suhteen lujittumiseen. Kotimaisen resurssiperustan syventäminen ja laajentaminen ja sen hallinnoinnin parantaminen ja tehokas käyttö onkin kaikissa maissa ratkaisevaa, kun pyritään poistamaan köyhyyttä ja saamaan aikaan kestävä kehitystä.

Luonnonpääoman tilinpito voi auttaa luonnonvaroiltaan rikkaita maita tehostamaan hallintoa ja avoimuutta talouskasvua edistävällä tavalla. Muutos vihreään talouteen tarjoaa merkittäviä uusia mahdollisuuksia kestävä talouskasvun veturina. EU on sitoutunut tehostamaan toimiaan tällä alalla sekä sisäisesti että tukemalla kehitysmaita.

Kansainvälisten rahoitusmarkkinoiden yhdentymiskehitys ja talouden globalisaatio tuovat uusia haasteita valtion tulojen hankintaan. Valtion tulojen kasvattaminen edellyttääkin kansainvälistä yhteistyötä avoimen, yhteistyölle suotuisan ja reilun verotusympäristön luomiseksi.

Velka on merkittävä tekijä, joka on otettava huomioon julkisen talouden kokonaisuudessa. Kestävä velkarahoitus, jota tukee toimiva velanhoito, on taloudellisen vakauden ja kestävän finanssipolitiikan perusta.

Kaikkien maiden olisi tehtävä kotimaisten julkisten varojen hankintaa ja käyttöä koskevia sitoumuksia, jotka liittyvät muun muassa globaaleihin julkishyödykkeisiin, kuten ilmastoon ja biologiseen monimuotoisuuteen, sekä köyhyyden poistamisen ja kestävän kehityksen kannalta keskeisiin aloihin, kuten maatalouteen ja energiaan. Kaikkien maiden olisi otettava käyttöön ympäristöä ja sosiaalisia edellytyksiä koskevia suojatoimenpiteitä ja edistettävä ja toteutettava ohjelmia, jotka parantavat selviytymiskykyä ja vähentävät siten pitkällä aikavälillä kustannuksia. Ilmastotavoitteiden valtavirtaistaminen valtiontalouteen on ratkaisevaa, jotta saadaan resursseja ilmastomuutokseen liittyvään toimintaan ja jotta voidaan välttää kestäättömiä investointeja ja pitkän aikavälin kustannuksia.

Kaikkien maiden olisi sitouduttava pyrkimään valtion tuloissa optimaaliselle tasolle esimerkiksi verojen ja bruttokansantuotteen (BKT) suhteella mitattuna. Siihen voidaan pyrkiä esimerkiksi kehittämällä tarvittavia instituutioita, lisäämällä verohallinnon kapasiteettia ja uudistamalla kansallisia verojärjestelmiä tarvittaessa veropohjan laajentamiseksi sekä tasapuolisten ja oikeudenmukaisten veropolitiikkojen varmistamiseksi.

Kaikkien maiden on lisäksi varmistettava, että niillä on tehokkaita, kestäviä ja läpinäkyviä järjestelmät kaikkien julkisten resurssien hallinnointiin, mukaan lukien velan ja käteisvarojen hoito sekä luonnonvaroista saatavien tulojen hallinnointi. Tämä edellyttää, että hallituksen johdolla toteutetaan uudistusohjelmia ja lujitetaan niitä laitoksia, jotka vastaavat talousarvion suunnittelusta ja valvonnasta, mukaan lukien ylimmät kansalliset tarkastuselimet, parlamentit ja kansalaisyhteiskunta. Avoimen datan toimintapolitiikkoja olisi tuettava muun muassa kehittämällä kansallisia avoimen datan portaaleja.

Kansainvälistä yhteistyötä laittoman rahaliikenteen torjumiseksi olisi tehostettava, jotta sekä paikallisilla että kansainvälisillä yrityksillä olisi verotuksen suhteen tasapuoliset toimintaedellytykset. Kaivannaisteollisuuden avoimuutta ja vastuuvellvollisuutta olisi lisättävä muun muassa julkistamalla yritysten maksut hallituksille.

Verotukseen liittyvää kansainvälistä yhteistyötä olisi myös lisättävä. Kaikkien maiden olisi noudatettava veroalan hyvän hallintotavan vähimmäisnormeja (avoimuus, tiedonvaihto ja oikeudenmukainen verokilpailu) ja sitouduttava antamaan kansallista lainsäädäntöä veronkierron ja aggressiivisen verosuunnittelun torjumiseksi sekä haitallisen verokilpailun välttämiseksi. Kaikkien maiden olisi pyrittävä noudattamaan veropohjan kaventumista ja voitonsiirtoja koskevia suosituksia.

3.4. Kansainvälisen julkisen rahoituksen hankinta ja tehokas käyttö

Kansainvälinen julkinen rahoitus pysyy tärkeänä ja kannustavana osana kehitysmaiden käytettävissä olevan rahoituksen kokonaisuutta, ja sitä tarvitaan seuraavien 15 vuoden aikana enemmän, jotta kunnianhimoinen kehitysohjelma saadaan toteutettua. Kuten YK:n pääsihteerin yhteenvetokertomuksessa hahmotellaan, vuoden 2015 jälkeisen kehitysohjelman olisi perustuttava universaalisuuden, jaetun vastuun ja solidaarisuuden periaatteille. Tämän vuoksi komissio tukee

voimakkaasti YK:n pääsihteerin vetoomusta, että kaikki kehittyneet maat nostaisivat julkisen kehitysavun rahoituksensa tavoiteltuun 0,7 prosenttiin bruttokansantulosta ja sopisivat käytännön aikatauluista julkisen kehitysavun sitoumusten toteuttamiselle.

Kehitysmaat ja nopeasti kehittyvät maat ovat johtaneet maailman talouskasvua vuosikymmenen ajan. Ottaen huomioon monissa kehitysmaissa meneillään olevat taloudelliset ja rahoitukselliset parannukset, kansainvälisen julkisen rahoituksen on kehityttävä vuoden 2015 jälkeisellä jaksolla, jotta sillä voidaan tehokkaammin vauhdittaa muutoksia ja auttaa niiden vakiinnuttamisessa. Kasvava joukko OECD:n kehitysapukomiteaan (DAC) kuulumattomia maita antaa jo merkittävää rahoitusta. Nämä kumppanit auttavat kehitysrahoituksen muutoksessa vaihtoehtoisten yhteistyöstrategioiden ja -tapojen kautta, ja niiden olisi osallistuttava enemmän eniten tukea tarvitsevien maiden auttamiseen. Koska niiden merkitys on niin suuri, ylemmän keskitulotason maiden ja nopeasti kehittyvien maiden olisi YK:n pääsihteerin yhteenvetokertomuksen mukaisesti sitouduttava kasvattamaan osuuttaan kansainvälisestä julkisesta rahoituksesta. Lisäksi niiden olisi sitouduttava tarkkoihin tavoitteisiin ja niiden määräaikoihin.

EU ja sen jäsenvaltiot antavat yli puolet kaikesta julkisesta kehitysavusta. Niiden yhteinen sitoutuminen pysyy voimakkaana. EU:n rahoitussitoumusten aikataulusta olisi päätettävä osana edellä mainittua maailmanlaajuisia sitoutumista, jotta voidaan varmistaa, että kaikki korkean tulotason ja ylemmän keskitulotason maat sekä nopeasti kehittyvät maat osallistuvat oikeudenmukaisella tavalla köyhempien maiden tukemiseen kansainvälisesti sovittujen tavoitteiden saavuttamisessa.

Kansainvälisen julkisen rahoituksen tehtävä ja merkitys vaihtelee maittain. Resurssit olisi kohdistettava sinne, missä niitä tarvitaan eniten ja missä ne vaikuttavat eniten. Tässä yhteydessä on erittäin tärkeää, että kaikki rahoittajat pyrkivät kääntämään suuntauksen, jossa köyhimpien maiden saama apu on vähenemässä. Kuten YK:n pääsihteerikin toteaa, kaikkien korkean tulotason maiden olisi noudatettava Istanbulin toimintaohjelmassa asetettua YK:n tavoitetta, jonka mukaan 0,15 prosenttia bruttokansantulosta olisi kohdennettava kehitysapuun vähiten kehittyneille maille¹³. Myös ylemmän keskitulotason ja nopeasti kehittyvien maiden olisi sitouduttava lisäämään omaa osuuttaan vähiten kehittyneiden maiden auttamisessa ja asetettava siihen liittyviä tavoitteita ja määräaikoja.

Kaikkien avunantajien kansainvälisiä julkisia resursseja on annettava ja käytettävä tehokkaasti noudattaen omistajuuden, tuloskeskeisyyden, osallistavan kumppanuuden, avoimuuden ja vastavuoroisen vastuuvollisuuden periaatteita. Kaikkien rahoittajien olisi käytännön toimin pyrittävä lisäämään avoimuutta, parantamaan avun perillemenoja ja lujittamaan vastuuvollisuutta, tukemaan kestävien tulosten mittaamista ja esiintuomista, soveltamaan konfliktitilanteita ja epävakaita olosuhteita koskevia ohjeita¹⁴ sekä vähentämään kansainvälisen avun rakenteellista hajanaisuutta.

Taloudellisesti vaikeina aikoina julkisen rahoituksen koko potentiaalin hyödyntäminen on ratkaisevaa. Julkisella kehitysavulla voidaan edistää muita toteutustapoja, jos se suunnitellaan hyvin ja sitä käytetään oikein. Se voi moninkertaistaa kohdemaan kotimaisen julkisen rahoituksen, jos sillä esimerkiksi tuetaan vero- ja finanssipolitiikkojen parantamista, saatetaan eri rahoituslähteitä yhdistämällä tai julkisen ja yksityisen sektorin kumppanuuksien avulla alulle infrastruktuurihankkeita ja edistetään tieteen ja teknologian alojen vaihtoa.

Vuoden 2015 jälkeisen kehitysohjelman on oltava täysin johdonmukainen ilmastotavoitteiden kanssa ja tuettava niitä. Siksi onkin tärkeää huolehtia siitä, että sen rahoituskehys on täysin johdonmukainen

¹³ A/CONF.219/7, *Report of the Fourth United Nations Conference on the Least Developed Countries*, 9.–13. toukokuuta 2011.

¹⁴ Kuten hauraimissa valtioissa toteutettavaa toimintaa koskeva uusi sopimus (2012) ja hyvää kansainvälistä toimintatapaa epävakaimissa valtioissa ja tilanteissa koskevat periaatteet (OECD, 2007).

ja linjassa ilmastorahoituksen kanssa, kuten YK:n pääsihteerin yhteenvetokertomuksessa korostetaan. Tässä yhteydessä on todettava, että EU on jo päättänyt kohdentaa vuosina 2014–2020 talousarviostaan (myös ulkoisten toimien määrärahoista) 20 prosenttia ilmastoon liittyviin hankkeisiin ja toimintapolitiikkoihin. EU on edelleen sitoutunut täyttämään velvoitensa, jotka johtuvat kansainvälisistä, esimerkiksi biologista monimuotoisuutta ja muita keskeisiä maailmanlaajuisia kysymyksiä koskevista, yleissopimuksista.

3.5. Kaupan edistäminen köyhyyden poistamiseksi ja kestävän kehityksen edistämiseksi

Kauppa on osallistavan kasvun ja kestävän kehityksen keskeinen tekijä, joten se on tärkeä väline vuoden 2015 jälkeisen kehitysohjelman toteutuksessa.

EU tunnustaa Maailman kauppajärjestön (WTO) ensisijaisen aseman maailmanlaajuisissa kauppaan liittyvissä asioissa ja katsoo, että sääntöihin perustuvalla monenvälisellä kauppajärjestelmällä on korvaamaton rooli tasapuolisten edellytysten luomisessa kaikille maille, etenkin kehitysmailla. EU pysyykin täysin sitoutuneena Dohan kehitysohjelman ja Balin paketin, etenkin kaupan helpottamista koskevan sopimuksen ja vähiten kehittyneitä maita koskevien parannusten, täytäntöönpanoon, jolla jatketaan vähiten kehittyneiden maiden yhdentämistä kansainvälisiin markkinoihin ja globaaleihin arvoketjuihin. EU aikoo osallistua rakentavasti tuleviin neuvotteluihin Balin kokouksen jälkeisestä toimintaohjelmasta, jotta kierros saataisiin päätökseen nopeasti.

Monet maat, etenkin nopeasti kehittyvät maat, ovat hyödyntäneet menestyksekkäästi avoimen kauppajärjestelmän tarjoamat mahdollisuudet lisätä kaupankäyntiään ja saada bruttokansantuotteensa tasaiseen kasvuun. Vaikka nämä muutokset ovat nostaneet satoja miljoonia ihmisiä köyhyydestä, kaikki kehitysmaat eivät ole päässeet tästä hyötymään. Etenkin vähiten kehittyneet maat ovat edelleen syrjässä maailmankaupasta.

Jokainen maa on ensisijassa itse vastuussa kaupankäynnin maksimaalisesta hyödyntämisestä osallistavan kasvun ja kestävän kehityksen aikaansaamisessa noudattamalla hyvää hallintotapaa, toimivia politiikkoja ja tekemällä uudistuksia. Tavoitteena on luoda vakaa säätely-ympäristö, joka on yksityiselle sektorille ja investoinneille suotuisa ja joka edistää maan yhdentymistä alueellisiin ja maailmanlaajuisiin arvoketjuihin. Samalla maiden on varmistettava, että kansainvälisesti sovittuja työnormeja noudatetaan ja että työvoimalla on tarvittavat taidot, sekä edistettävä siirtymistä vihreään talouteen.

Kaikkein vaikeimmassa asemassa olevilla mailla, etenkin vähiten kehittyneillä mailla, on kuitenkin erityisiä esteitä, jotka liittyvät valmiuksien puutteeseen, puutteelliseen infrastruktuuriin tai tuotannon yksipuolisuuteen. Ne tarvitsevat tukea, jotta niiden on helpompi integroitua globaaliin kauppajärjestelmään ja saada siitä kaikki taloudellinen, sosiaalinen ja ympäristöä koskeva hyöty. Tässä on ratkaisevaa markkinoille pääsyn parantaminen ja kauppaa tukeva kehitysapu.

Kehitysmaiden on helpointa päästä EU:n markkinoille. EU on yksinkertaistanut alkuperäsääntöjään ja tehostanut tiedotusta siitä, miten sen markkinoille pääsee. EU käyttää myös yksipuolisia välineitä, kuten yleistä tullietuusjärjestelmää (GSP), kestävän kehityksen tukemiseen. Se tarjoaa GSP+-järjestelmässä ylimääräisiä kauppaetuuksia haavoittuville talouksille, jotka ovat sitoutuneet panemaan tosiasiallisesti täytäntöön 27 keskeistä kansainvälistä ihmisoikeuksia ja työelämän perusnormeja, ympäristönsuojelua ja hyvää hallintotapaa koskevaa yleissopimusta. Lisäksi ”Kaikki paitsi aseet”-aloite tarjoaa vähiten kehittyneiden maiden kaikille tuotteille aseita ja ampumatarvikkeita lukuun ottamatta tullittoman ja kiintiöttömän pääsyn EU:n markkinoille. Kaikkien kehittyneiden ja nopeasti

kehittyvien maiden olisi päästettävä vähiten kehittyneiden maiden tuotteet tulleilta ja kiintiöittä markkinoilleen.

EU ja sen jäsenvaltiot ovat myös johtavia kauppaa tukevan kehitysavun antajia maailmassa. Niiden osuus siitä on kolmannes. Tähän kuuluu valmiuksien kehittäminen, jotta ne pystyisivät täyttämään EU:n normit ja nauttimaan kauppasopimusten ja EU:n yksipuolisten kauppaetuuksien kaikista hyödyistä. EU pyrkii saattamaan kauppaa tukevan kehitysavun strategiansa ajan tasalle vuoden 2015 jälkeistä kehitysohjelmaa koskevien neuvottelujen tulosten mukaisesti. Kaikkien kehittyneiden ja nopeasti kehittyvien maiden olisi lisättävä kauppaa tukevaa kehitysapuaan vähiten kehittyneille maille ja annettava sitä kehitysavun tuloksellisuutta koskevien periaatteiden mukaisesti.

Kaupan koko potentiaalinen käyttöönottamiseksi kaikkien maiden on otettava kauppapolitiikassaan entistä enemmän huomioon muutkin tekijät kuin rajalla noudatettavat käytännöt. Niitä ovat muun muassa kaupan helpottaminen, tekniset säännökset ja normit, työelämää ja ympäristöä koskevat säännökset, investoinnit, palvelut, immateriaalioikeudet ja julkiset hankinnat. EU on ottanut nämä tekijät huomioon kauppasopimuksissaan, myös kehitysmaiden kanssa. Lisäksi kaikkien maiden olisi arvioitava kauppasopimusten kestävyysvaikutusta ja vaikutusta vähiten kehittyneisiin maihin.

EU on tehostanut kestävä kehityksen integrointia kauppapolitiikkaansa. Tähän kuuluu muun muassa kestävä kehitys koskevien määräysten (mukaan lukien työelämää ja ympäristöä koskevat näkökohdat) järjestelmällinen sisällyttäminen kaikkiin kauppasopimuksiin sekä kehittyneiden maiden että kehitysmaiden kanssa. Tulosten aikaansaaminen edellyttää kansalaisyhteiskunnan edustajien osallistumista tällaisten määräysten täytäntöönpanoon. Kaikkien maiden olisi tehostettava kestävä kehityksen integrointia kauppapolitiikkaansa.

Kaupan ja kestävä kehityksen keskinäistä tukea voidaan myös edistää vähentämällä tai poistamalla ympäristöhyödykkeiden, -teknologioiden ja -palvelujen sekä ympäristöystävällisten tuotteiden tariffiesteitä ja tullien ulkopuolisia esteitä. Tässä yhteydessä EU on sitoutunut voimakkaasti prosessiin ympäristöhyödykkeitä ja -palveluja koskevan monenvälisen sopimuksen nopeaan aikaansaamiseen ja kehottaa useampia maita mukaan meneillään oleviin neuvotteluihin.

Jotta kestävä kehityksen tavoitteet voidaan saavuttaa, tarvitaan muutosvoimaista kauppapolitiikkaa, jolla lisätään toiminnan vastuullisuutta ja avoimuutta sekä parannetaan lainsäädäntöä kaikissa toimitusketjun vaiheissa. Luonnonvarojen hyödyntämisellä ja kaupalla saadaan aikaan kehitystä, mutta on huolehdittava paremmin siitä, että luonnonvaroja ja raaka-aineita hankitaan ja käytetään ja niillä käydään kauppaa laillisesti, vastuullisesti, kestävästi ja läpinäkyvästi. Tässä auttaa myös EU:n maakohtaista raportointia koskeva lainsäädäntö ja kahdenväliset sopimukset esimerkiksi puutavaran vientimaiden kanssa. Euroopan komissio on myös hiljattain esittänyt ehdotuksen, joka koskee konfliktialueilta ja korkean riskin alueilta peräisin olevien mineraalien vastuullista tuontia¹⁵.

Kansainvälisiä toimia ympäristölle haitallisen laittoman kaupan (jonka kohteena ovat esimerkiksi luonnonvarainen kasvisto ja eläimistö, vaaralliset aineet tai luonnonvarat) torjumiseksi on tehostettava. Hyviä esimerkkejä siitä, mitä voidaan tehdä, ovat vapaaehtoiset kumppanuussopimukset, joita EU neuvottelee metsälainsäädännön noudattamista, metsähallintoa ja puukauppaa koskevan FLEGT-aloitteen yhteydessä.

¹⁵ COM(2014) 111, Ehdotus Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseksi konfliktialueilta ja korkean riskin alueilta peräisin olevien tinan, tantaalin ja volframin, niiden malmien ja kullan toimitusketjuun sovellettavan, vastuullisten tujien omaehtoiseen vakuutukseen perustuvan unionin due diligence -järjestelmän perustamisesta, 5. maaliskuuta 2014.

Kansainvälisten suuntaviivojen ja normien laatimisesta sekä julkisista ja yksityisistä kestävyysjärjestelmistä (esimerkiksi reilun kaupan järjestelmät) voi myös olla hyötyä taloudelle ja ympäristölle sekä sosiaalisesti.

3.6. Muutoksen edistäminen tieteen, teknologian ja innovoinnin avulla

Tieteen, teknologian ja innovoinnin tuottamilla ratkaisuilla on suuri vaikutus vuoden 2015 jälkeisen vision toteuttamisessa. Tiede, teknologia ja innovointi, mukaan lukien digitalisointi, voivat saada aikaan perusteellisia muutoksia suhteellisen lyhyessä ajassa, mutta ne eivät automaattisesti ratkaise sosiaalisia ja ympäristöongelmia. Kaikkien sidosryhmien on hyödynnettävä niiden potentiaali älykkään, kestävän ja osallistavan kehityksen edistämiseen. Tämän vuoksi kaikkien kumppaneiden on edistettävä sellaista innovointia, joka auttaa kansalaisia nousemaan köyhyydestä, tuottaa laadukkaita työpaikkoja, optimoi monimutkaisia järjestelmiä ja arvoketjuja, edistää kestäviä kulutus- ja tuotantotapoja, lievittää katastrofien ja muiden häiriöiden tuho vaikutusta ja edistää niukkojen resurssien tehokasta käyttöä. Kaikkien maiden on huolehdittava tarvittavasta korkeammasta osaamistasosta tai erityistaidoista, jotka edistävät ja tukevat tiedettä, teknologiaa ja innovointia. Erityisesti kehitysmaissa olisi hyödynnettävä täysimääräisesti tieto- ja viestintätekniikan ja näiden alojen sovellusten koko potentiaali osallistavan ja kestävän kasvun, innovoinnin ja yrittäjyyden edistämiseksi.

Koska suurin osa teknologiasta on yritysten omistuksessa, sen siirto onnistuu ainoastaan yhdessä sovituin ehdoin. Sitä koskevia immateriaalioikeuksia on myös kunnioitettava. Valtiojohdon olisi helpotettava teknologian levittämistä, jakamista ja siirtoa tarjomalla tähän suotuisat olosuhteet ja sellaisia kannustimia kotimaassa, jotka palvelevat kestävyttä. Sen olisi myös suojeltava immateriaalioikeuksia asianmukaisesti ja WTO:n sääntöjä noudattaen. Julkisen ja yksityisen sektorin kumppanuuksia sekä investointeja tutkimukseen ja kehitykseen olisi edistettävä mutta samalla on huolehdittava, että ne edistävät kestävä kehitystä.

Kaikkien maiden olisi lisättävä kahden- ja monenvälistä sekä alueellista yhteistyötä tieteen, teknologian ja innovoinnin sekä ratkaisukeskeisen tutkimuksen (mukaan lukien tieto- ja viestintätekniikat) aloilla kestävän kehityksen tavoitteiden saavuttamisen edistämiseksi. Elintärkeän ja ympäristöä säästävän teknologian kehittämisen ja saannin helpottamiseksi tarvitaan pohjoisen ja etelän välisen yhteistyön ohessa etelä–etelä-yhteistyötä ja kolmenvälistä yhteistyötä, etenkin vähiten kehittyneiden maiden osalta. Nopeasti kehittyvillä mailla on merkittävä rooli teknologian kehittämisessä ja siirtämisessä, vähiten kehittyneiden maiden valmiuksien kehittämisessä sekä yhteistyössä tieteen ja teknologian alalla.

Teknologian siirtoa koskevan yhteistyön olisi mentävä pelkkää teknologian kehittämistä pidemmälle, ja sen olisi sisällettävä paikallisiin olosuhteisiin soveltuvia pitemmän aikavälin investointeja, siinä olisi aktivoitava yhteisöjä ja käyttäjiä ja huolehdittava siitä, että ihmisten tarpeet ja ympäristö otetaan huomioon (ihmis- ja ympäristökeskeinen suunnittelu).

YK:n olisi jatkettava jo olemassaolevaa teknologiaa koskevan tiedon saatavuuden helpottamista ja edistettävä johdonmukaisuutta ja koordinoitua teknologiaa koskevien mekanismien välillä, mukaan lukien uudet mekanismit. Lisäarvon tuottamiseksi ja päällekkäisyyksien välttämiseksi Euroopan komissio ehdottaa, että kaikkien uusien mekanismien olisi toimittava välitysjärjestelmänä olemassa oleville aloitteille. Niiden pitäisi edistää mekanismien keskinäistä koordinoitua ja synergiaa, ja niissä olisi huolehdittava kaikkien tarvittavien sidosryhmien osallistumisesta. Tässä voisi auttaa

olemassaoleviin aloitteisiin perustuvan ja niitä täydentävän verkkofoorumin perustaminen, kuten YK:n pääsihteerin yhteenvetokertomuksessa esitetään.

EU on sitoutunut edistämään tiedettä, teknologiaa ja innovointia sekä unionin sisällä että kansainvälisessä yhteistyössä kumppanimaiden ja -alueiden kanssa. EU:n tutkimuksen ja innovoinnin puiteohjelman ”Horisontti 2020” talousarviosta 60 prosenttia on tarkoitettu kestävän kehityksen tukemiseen. Siihen voi osallistua maita koko maailmasta. EU edistää sellaisten julkaisujen ja koeluonteisesti myös datan avointa saatavuutta, jotka perustuvat Horisontti 2020 -ohjelmassa julkisesti rahoitettuun tutkimukseen, helpottaakseen tiedon jakamista ja parantaakseen tutkimus- ja innovointivalmiuksia, myös kehitysmaissa. EU tukee osana kehitysyhteistyötään innovointiin ja teknologian siirtoon liittyviä valmiuksia korkea-asteen koulutuksen ohjelmien avulla etenkin kestävän maatalouden ja elintarviketurvan alalla, jolla kestävyyttä pyritään parantamaan viemällä maataloustuotanto kestäville kasvu-uralle ja hyödyntämällä tutkimustuloksia käytännön ratkaisuihin. Erilaisiin kumppanuuksiin osallistumalla EU antaa panoksensa myös kriisien ja katastrofien ehkäisyyn, niihin varautumiseen ja reagointiin.

3.7. Kotimaisen ja kansainvälisen yksityissektorin hyödyntäminen

Yritykset ja kuluttajat ovat keskeisiä toimijoita siirtymässä kestäväan kehitykseen, sillä koko yksityinen sektori pienyrityksistä suuriin monikansallisiin yhtiöihin on merkittävä innovoinnin, kestävän kehityksen, työpaikkojen luomisen, kaupankäynnin ja köyhyyden vähentämisen veturi. Sillä on myös tärkeä rooli investoitaessa resurssitehokkuuteen ja infrastruktuuriin, kuten kestäviin liikennejärjestelmiin, energiaverkkoihin ja digitaaliseen infrastruktuuriin, jotka ovat välttämättömiä maiden talouskasvulle. Vuoden 2015 jälkeisen kehitysohjelman täytäntöönpano edellyttääkin yksityisen sektorin aloitteille suotuisaa liiketoimintaympäristöä, joka tukee mikro- ja pk-yrityksiä, voimaannuttaa naisia ja syventää taloudellista osallisuutta. Kuluttajilla pitäisi olla mahdollisuus tehdä tietoon perustuvia valintoja, joten heidän olisi saatava paremmin tietoa tuotteiden kestävyysvaikutuksista. Tiedonsaantia voidaan parantaa muun muassa edistämällä ja käyttämällä kestävyysmerkintöjä. Kestävyyttä koskevat normit ja kriteerit liittyvät moniin toimenpiteisiin, joilla kestävän kehityksen tavoitteiden saavuttamiseen pyritään, kuten verotuksellisiin kannustimiin, julkisiin hankintoihin, yritysten raportointiin ja tuotemerkintöihin.

Vaikka liiketoiminnan sosiaaliset ja ympäristövaikutukset ovat parantuneet, yksityisellä sektorilla on vielä valtavasti potentiaalia köyhyyden poistamisen ja kestävän kehityksen kannalta. Yritysten olisi analysoitava järjestelmällisesti käyttämiensä ja tuottamiensa tuotteiden sosiaalisia ja ympäristövaikutuksia toteuttamalla elinkaariarviointoja. Yritysten käytettävissä on monenlaisia standardeja, periaatteita ja ohjeita, ja vuoden 2015 jälkeinen kehitysohjelma tarjoaa erinomaisen tilaisuuden aloittaa näiden kysymysten käsittelyn. Yksi mahdollisuus on laatia ohjeistusta vastuullisia maatalouden toimitusketjuja varten.

Hallitusten ja yksityisen sektorin on tehtävä yhteistyötä kestäväan ja osallistavaa kasvua koskevan yhteisen vision toteuttamiseksi: valtiojohtoon on luotava sääntely-ympäristö, huolehdittava sääntöjen noudattamisesta ja tarjottava kannustimia kun taas yksityisen sektorin on tehtävä kestävämpiä investointeja. Tulevina vuosikymmeninä yhdistetään entistä laajamittaisemmin julkisia varoja kansainvälisten rahoituslaitosten myöntämiin lainoihin ja yksityisen sektorin rahoitukseen. Tällaista yhdistelmärahoitusta käytetään muun muassa kestäviin investointeihin ilmaston kannalta älykkääseen infrastruktuuriin ja yritystoimintaan sekä taloudellisen osallisuuden syventämiseen.

Tärkeä edellytys yksityisen sektorin kehitykselle on rahoituksen saanti yhdessä asianmukaisten oikeudellisten puitteiden ja rakenteiden lisäksi. Yksinkertaiset, avoimet ja vakaat säännöt ja instituutiot, joiden tukena on toimivat oikeus- ja riidanratkaisujärjestelmät, ovat keskeisiä tekijöitä osallistavan ja suotuisan liiketoimintaympäristön luomisessa ja kestävien investointien edistämiseksi. Paikallisten ja kansallisten viranomaisten haasteena on luoda olosuhteet, jotka kannustavat epävirallisen sektorin asteittaiseen virallistamiseen (mikä parantaisi palveluita ja lisäisi verotuloja) lannistamatta dynaamisuutta ja innovointia.

Innovatiivisia liiketoimintamalleja, joilla köyhiä integroidaan markkinoihin joko kuluttajina tai tuottajina, olisi helpotettava kestävä ja osallistavan kasvun aikaansaamiseksi. Yrityksiä olisi kannustettava jatkamaan hyödyllisiä aloitteita, joilla pyritään parantamaan työoloja ja ympäristöön liittyviä mahdollisuuksia. Hyviä esimerkkejä tästä ovat Bangladeshin palo- ja rakennusturvallisuussopimus¹⁶ sekä liiketoimintaa ja luonnon monimuotoisuutta käsittelevä EU:n foorumi¹⁷.

Yksityinen sektori voi myös edistää muutosta avoimuuteen, työoloihin, työterveyteen ja -turvallisuuteen, sosiaalisen suojelun saatavuuteen, työntekijöiden vaikutusmahdollisuuksiin sekä jätehuoltoon, saasteisiin, resurssitehokkuuteen ja ympäristönsuojeluun liittyvissä asioissa. Se voi tukea aktiivisesti oikeusvaltion lujittamista. Resurssitehokkuuden parantaminen ja siirtyminen kohti kiertotaloutta on myös taloudellisesti järkevää. Yksityisen sektorin liiketoiminta- ja tuotevastuun kasvattamisella – etenkin sellaisilla toimialoilla, joilla on suuri kerrannaisvaikutus, kuten maatalous, energia, digitaalitekniikka, infrastruktuuri ja vihreät alat – on valtava vaikutus, joka voi auttaa osallistavan ja kestävä kasvun aikaansaamiseen. Tämä puolestaan johtaa myönteiseen vastavaikutukseen, sillä esimerkiksi liikenne- tai energiainfrastruktuurin puutteiden korjaaminen raivaa ratkaisevia esteitä monien vähiten kehittyneiden maiden talouskasvulta ja liittymiseltä globaaleihin arvoketjuihin.

Liiketoiminta-aloitteiden laajentamiseksi tarvitaan useita sidosryhmiä käsittäviä kumppanuuksia. Pk-yrityksillä on merkittävä vaikutus työpaikkojen luomiseen, mutta niiltä puuttuu usein mittakaavaetu ja valmiudet investoida innovatiiviseen teknologiaan tai osallistua täysimääräisesti kestävyysohjelmiin. Kumppanuudet suurten monikansallisten yhtiöiden kanssa esimerkiksi YK:n Global Compact -aloitteen¹⁸ puitteissa voivat auttaa pk-yrityksiä hyödyntämään kestävä kehityksen ja innovoinnin mahdollisuuksiaan.

EU tekee jo paljon helpottaakseen yksityisen sektorin toimintaa kehitysmaissa ja jatkaa tätä työtä. EU edistää kehitysyhteistyön avulla yritysten panostusta kestäväan energiaan, kestäväan maa-, kala- ja metsätalouteen ja maatalousteollisuuteen, tieto- ja viestintäteknologiaan, kestäväan ja vihreään infrastruktuuriin sekä vihreän talouden aloihin. EU kannustaa yrityksiä investoimaan enemmän ja vastuullisemmin kehitysmaiin. Tässä voidaan käyttää muun muassa eriytettyjä ja tapauskohtaisia lähestymistapoja hauraisiin, konfliktista kärsiviin maihin, joissa tarvitaan kiireesti työpaikkoja ja taloudellisia mahdollisuuksia sosiaalisen yhteenkuuluvuuden, rauhan ja poliittisen vakauden palauttamiseksi. EU tekee kumppanihallitusten kanssa yhteistyötä yritystoiminnan tukemiseksi muun muassa lisäämällä tukea pk-yrityksille, edistämällä ekoyrittäjyyttä, voimaannuttamalla naisia yrittäjinä ja työntekijöinä sekä syventämällä taloudellista osallisuutta.

EU toteuttaa toimia, joilla edistetään yritysten palkitsemista yhteiskunta- ja ympäristövastuusta ja levitetään parhaita käytäntöjä sekä parannetaan itse- ja yhteissääntelyprosesseja ja yritysten

¹⁶ Ks. <http://bangladeshaccord.org/>

¹⁷ Ks. http://ec.europa.eu/environment/biodiversity/business/index_en.html

¹⁸ Ks. <https://www.unglobalcompact.org/>

yhteiskunta- ja ympäristötiedottamista. Se aikoo myös jatkaa kestävyyttä ja muun muassa yritysten yhteiskuntavastuuta koskevan ohjeistuksen edistämistä kumppanimaiden kanssa käytävän vuoropuhelun avulla. EU edistää aktiivisesti tarkoituksenmukaista toimintaa liike-elämän kanssa sekä kansainvälisesti sovittujen periaatteiden ja suuntaviivojen noudattamista, mukaan lukien yritystoimintaa ja ihmisoikeuksia koskevat YK:n suuntaviivat.

3.8. Muuttoliikkeen myönteisten vaikutusten hyödyntäminen

Niistä globaaleista suuntauksista, joilla on suuri ja monitahoinen vaikutus vuoden 2015 jälkeiseen kehitysohjelmaan, muuttoliike on tekijä, jota voidaan hallita niin, että se vaikuttaa myönteisesti kestävä kehityksen tavoitteiden saavuttamiseen.

Muuttaminen voi olla yksilölle yksi tehokkaimmista ja välittömimmistä strategioista vähentää köyhyyttä. Ihmiset muuttavat paetakseen köyhyyttä ja konflikteja, mukautuakseen ilmastonmuutokseen taikka ympäristöstä tai taloudesta johtuviin vaikeuksiin, hakeakseen turvaa vainolta tai vakavalta vaaralta ja parantaakseen perheensä tulotasoja, terveyttä ja koulutusta. Vaikka muuttoliike on epäilemättä edistänyt monien vuosituhattavoitteiden saavuttamista, pakon edessä tapahtuva muuttaminen tai huonosti hallittu muuttoliike voi johtaa ihmisiä ahdinkoon, lisätä muuttajan riskiä joutua ihmiskauppiain armoille, rasittaa kohdemaita ja kasvattaa sosiaalisia jännitteitä. Kaikkien maiden on pyrittävä hallitsemaan muuttoliikettä tehokkaasti ja kunnioittaen täysimääräisesti muuttajien oikeuksia ja ihmisarvoa, mikä vähentää heidän haavoittuvuuttaan. Koska muuttoa tapahtuu kaikissa suunnissa, muuttoliikkeen hallinnan parantaminen edellyttää kumppanuuksien lujittamista valtioiden ja muiden sidosryhmien välillä.

Uuden globaalin kumppanuuden olisi tuettava entistä hedelmällisempää yhteistyötä, jolla kasvatettaisiin kansainvälisen muuttoliikkeen hyötyä kestävälle kehitykselle ja muuttajien haavoittuvuuden vähentämisessä. Kansainvälisen yhteisön olisi sitouduttava tekemään yhteistyötä sellaisen kokonaisvaltaisen kehityksen luomiseksi, joka kattaisi samalla lailliseen ja laittomaan maahanmuuttoon liittyviä kysymyksiä lähtö-, kauttakulku- ja kohdemaissa mutta myös terveyteen, koulutukseen ja työnteekoon liittyviä kysymyksiä. Tarvitaan aloitteita, joiden avulla lailliset maahanmuuttajat voivat pitää suuremman osan tuloistaan (pienentämällä kotimaahan tehdyistä rahälähetyksistä aiheutuvia kuluja ja rekrytointikustannuksia), siirtää ansaitsemansa sosiaaliturvan mukanaan toiseen maahan ja tarjota koko potentiaalinsa, kun heidän taitonsa ja pätevyytensä tunnustetaan. Lisäksi syrjintää on torjuttava. Kansainvälistä vastuuta muuttoliikkeen hallinnasta on jaettava. Kansainvälinen yhteisö voisi myös edistää toimia, joiden avulla maahanmuuttajat saisivat pääsyn julkisiin palveluihin, terveydenhuoltoon, koulutukseen ja muihin palveluihin. EU on laatinut ensimmäisenä tasapainoisen ja kokonaisvaltaisen ulkoisen muuttoliikepolitiikan, maahanmuuttoa ja liikkuvuutta koskevan kokonaisvaltaisen lähestymistavan¹⁹. Se on tarjonnut hyvät puitteet toimia muuttoliike- ja turvapaikka-asioissa kolmansien maiden ja alueiden kanssa molempia osapuolia hyödyttävällä tavalla. Tämän lähestymistavan ansiosta EU:lla on myönteistä kokemusta muuttoliikkeen ja kehitystavoitteiden järkevästä yhdistämisestä. Seuraavaksi Euroopan komissio on laatimassa Euroopan muuttoliikestrategiaa, jonka tasapainoinen ja kokonaisvaltainen lähestymistapa yhdistäisi EU:n muuttoliikepolitiikan paremmin sen ulkoisiin politiikkoihin, kuten kehitysyhteistyöpolitiikkaan, ja lisäksi sisäistä ja ulkoista yhteistyötä.

¹⁹ ”Maahanmuuttoa ja liikkuvuutta koskeva kokonaisvaltainen lähestymistapa”, KOM(2011) 0743, 18.11.2011, sekä neuvoston päätelmät maahanmuuttoa ja liikkuvuutta koskevasta kokonaisvaltaisesta lähestymistavasta, 9417/2012, 3.5.2012.

IV MAAILMANLAAJUISEN KUMPPANUUDEN KESKEISET TEKIJÄT – SEURANTA, VASTUUVELVOLLISUUS JA ARVIOINTI

Koska vuoden 2015 jälkeisen kehitysohjelman onnistuminen riippuu siitä, että maat tekevät yhteistyötä ja noudattavat sitoumuksiaan, ohjelman täytäntöönpanoa on tärkeää seurata ja arvioida. Seurannan, vastuuvellvollisuuden ja arvioinnin puitteiden olisi oltava kiinteä osa kehitysohjelmaa. Niiden olisi perustuttava avoimuuden, osallistavuuden ja mukautuvuuden, tehokkuuden ja tuloksellisuuden periaatteille. Niiden olisi katettava kaikki kestävän kehityksen tavoitteiden näkökohdat sekä kaikki täytäntöönpanovälineet, mukaan lukien rahoitukseen liittyvät näkökohdat. Prosessin olisi autettava ja kannustettava maita maksimoimaan edistys, suunnittelemaan tuloksellisia toimintapolitiikkoja ja arvioimaan niitä, jakamaan kokemuksia ja esittelemään parhaita käytäntöjä. Sen on oltava tehokas ja tuloksellinen ja tuotava lisäarvoa mutta se ei saa johtaa päällekkäiseen työhön tai resursointiin. Puitteiden olisi perustuttava jo vakiintuneisiin seurannan ja vastuuvellvollisuuden järjestelmiin, joita liittyy esimerkiksi kansainvälisiin sopimuksiin.

Kuten YK:n pääsihteerin yhteenvetokertomuksessa todetaan, uuden kehitysohjelman on oltava osa ihmisten, mukaan lukien kansalaisyhteiskunta ja yksityinen sektori, ja valtiojohdon välistä sopimusta. Puitteiden olisi rakennuttava monikerroksisesti, jotta ne toimisivat johdonmukaisesti paikallisella, kansallisella, alueellisella ja kansainvälisellä tasolla. Kaikkien sidosryhmien edustajien pitäisi voida vaikuttaa niihin, ja niitä olisi kannustettava osallistumaan sekä toteutuksen seurantaan että vastuun valvontaan. Huomiota olisi kiinnitettävä syrjittyjen ryhmien ja haavoittuvassa asemassa olevien ihmisten tarpeisiin. Kansallisten hallitusten on oltava vastuussa sekä kotimaisille sidosryhmille kansallisesta edistymisestä että kansainväliselle yhteisölle maailmanlaajuisen päämäärien ja tavoitteiden edistämisestä. Maailmanlaajuisen tavoitteellisuuden kannustamana jokaisen maan valtiojohdon olisi muunnettava vuoden 2015 jälkeinen kehitysohjelma kunnianhimoiseksi kansalliseksi toiminnaksi, jossa otetaan huomioon kansalliset olosuhteet ja valmiudet. Kansallisen suunnittelun olisi oltava osallistavaa ja avointa. Edistymistä tarkasteltaessa olisi otettava huomioon kansalaisyhteiskunnan näkemykset, ja edistymiskertomusten olisi oltava julkisia, jotta prosessiin voitaisiin osallistua laajasti.

Alueellinen taso voi muodostaa sopivan foorumin vertaistarkastelulle ja -oppimiselle, kannustaa maita asettamaan kunnianhimoisia tavoitteita ja edistää niiden toteutusta. Alueellisella tasolla tehtävä työ voi myös auttaa rajat ylittävän toiminnan edistämisessä (esimerkiksi integroitu vesienhoito) ja yhteisten tavoitteiden saavuttamisessa (esimerkiksi energiatehokkuus ja uusiutuva energia tai terveet kalakannat). Edistymistä maailmanlaajuisen tavoitteiden saavuttamisessa olisi arvioitava maailmanlaajuisella tasolla kansallisten raporttien perusteella, joita täydennetään muilla, esimerkiksi tiettyjä tavoitteita tai aiheita koskevilla raporteilla.

YK:n kestävän kehityksen korkean tason poliittinen foorumi on tässä yhteydessä ensisijainen foorumi, jolla on ratkaiseva rooli poliittisen sitoutuneisuuden valvonnassa ja edistymisen ja parhaiden käytäntöjen tarkastelun helpottamisessa mukaan lukien jatkotoimia koskevat suositukset kansallisella tai kansainvälisellä tasolla. Foorumi voisi hyödyntää kokemukset tuloksellisista kehitysyhteistyötä koskevasta maailmanlaajuisesta kumppanuudesta, joka tarjoaa hyödyllisiä menetelmiä, kuten maajohtoinen sidosryhmien välinen vuoropuhelu, tiedon kerääminen ja seuranta. Ne osoittavat osallistavan valvontaprosessin muutosvoiman toiminnassa ja vaativuustasossa. On syytä huomata, että useat muut alakohtaiset YK:n elimet voivat antaa tärkeän panoksen vuoden 2015 jälkeisen kehitysohjelman seurantaan ja arviointiin. Jotkin niistä jo seuraavat nykyisten kansainvälisten sitoumusten täytäntöönpanoa. Edistymistä voitaisiin tarkastella kokonaisvaltaisesti *Global Sustainable Development Report* -kertomuksessa. Myös YK:n kehitysyhteistyöfoorumin työ olisi otettava

huomioon, ja YK:n eri elinten olisi annettava oma panoksensa YK:n kokoamaan yhtenäiseen raportointiin.

Laajemmissa pyrkimyksissä huolehtia kunnollisesta seurannasta ja arvioinnista nykyaikaistettu OECD:n kehitysapukomitean (DAC) tulostauskehys voisi palvella vuoden 2015 jälkeistä kehitysohjelmaa, koska se mahdollistaa ulkoisen rahoituksen seurannan yhdenmukaisella tavalla kaikkien maailmanlaajuisten tavoitteiden osalta. Sen avulla voidaan myös arvottaa kunnolla muukin rahoitus kuin avustukset ja määritellä oikeanlaiset kannustimet kehitysrahoituksen hankkimiseksi. DAC:n korkean tason kokous otti joulukuussa 2014 edistysaskelen hyväksyessään ulkoisen kehitysrahoituksen nykykäytännön ja poistaessaan lannistimia, jotka haittaavat lainojen myöntämistä niitä eniten tarvitseville maille. Vielä käsittelemättömien kysymysten osalta on jatkettava työtä.

Seurannan, arvioinnin ja vastuuvollisuuden tehokkuus riippuu luotettavasta tiedosta ja informatiivisista edistysindikaattoreista, jotka mahdollistavat maiden ja alueiden vertailun. Olisi määriteltävä joukko soveltuvia ja tuloskeskeisiä indikaattoreita, jotka eivät mittaa pelkästään BKT:tä ja jotka mahdollistavat edistymisen sekä määrällisen että laadullisen mittaamisen. Euroopan komissio tukee YK:n pääsihteerin ehdotusta, jonka mukaan indikaattorit laadittaisiin teknisessä asiantuntijoiden johtamassa prosessissa YK:n järjestelmän puitteissa. EU on valmis osallistumaan tähän. Edistymiskertomusten olisi perustuttava avoimeen, luotettavaan ja tuoreeseen tietoon, joka saadaan pääasiassa kansallisista tilastojärjestelmistä ja jota voidaan mahdollisuuksien mukaan eritellä eri tasojen ja ryhmien mukaan.

Tietojen saatavuutta ja laadun parantamista on tuettava. Teknologian, etenkin tieto- ja viestintätekniikan, kehityksen tarjoamia mahdollisuuksia hyödyntää suuria datamääriä (big data) ja parantaa reaaliaikaista seurantaa ja eritellyn datan keruuta olisi hyödynnettävä. Sosioekonomisen datan lisäksi hyötyä voi olla geospaatiallisesta tiedosta (kuten EU:n Copernicus-ohjelmasta, maailmanlaajuisesta maanhavainnointijärjestelmästä ja maailmanlaajuisesta ilmastonseurantajärjestelmästä saatavasta tiedosta) sekä paikalla suoritettavasta seurannasta. Maailmanlaajuinen suuntaus avoimempaan tiedon luovuttamiseen tarjoaa mahdollisuuden parantaa avoimuutta, hallinnon tehokkuutta, näyttöön perustuvaa politiikan suunnittelua sekä vastuuvollisuutta.

Datavallankumous, jossa datan tuotantoa ja käyttöä muutetaan kestävästä kehityksestä edistävällä tavalla, lisää kansallisen virallisen tilastotiedon avoimuutta ja julkista saatavuutta sekä parantaisi sen laatua ja vertailukelpoisuutta ja hyödyntäisi tutkimusta ja teknologiaa datan keräämisessä ja analysoinnissa. Edistymisen seurannan on oltava jopa vähiten kehittyneiden maiden hallittavissa eikä se saa heikentää kehitysohjelman muutostavoitteita. Tiedon kerääminen konfliktitilanteissa ja epävakaisissa olosuhteissa vaatii erityisiä ponnisteluja ja innovatiivisia lähestymistapoja.

EU on edelleen sitoutunut vankan ja kunnianhimoisen seuranta-, vastuuvollisuus- ja arviointiprosessin perustamiseen ja soveltamiseen. Eurooppa 2020 -strategiasta saadut kokemukset voivat olla hyödyksi seurannassa ja arvioinnissa, sillä EU on laatinut indikaattoreita, joiden avulla mitataan edistystä ja verrataan sitä jäsenvaltioittain ja ohjataan jäsenvaltioita tavoitteiden saavuttamisen vauhdittamiseksi.

V JATKOTOIMET

Tämä tiedonanto perustuu neuvoston aiempiin vuoden 2015 jälkeistä muutosohjelmaa koskeviin päätelmiin, ja se ohjaa EU:n kantojen muodostusta, kun valmistaudutaan Addis Abebassa heinäkuussa

2015 järjestettävään kolmanteen kansainväliseen kehitysrahoituskonferenssiin sekä New Yorkissa syyskuussa 2015 järjestettävään YK:n huippukokoukseen, jossa käsitellään vuoden 2015 jälkeistä kehitysohjelmaa. Siitä on apua myös valmistauduttaessa Pariisissa joulukuussa 2015 järjestettävään ilmastonmuutosta koskevan YK:n puitesopimuksen osapuolten 21. konferenssiin. EU ja sen jäsenvaltiot jatkavat yhteisten kantojen tarkentamista neuvottelujen kuluessa, jotta EU voi puhua yhdellä äänellä²⁰.

EU on sitoutunut toimimaan rakentavasti vuoden 2015 aikana käytävissä hallitustenvälisissä neuvotteluissa ja edistämään todella muutosvoimaisen ohjelman hyväksymistä. Euroopan komissio on valmis hoitamaan oman osuutensa panemalla ohjelman kaikilta osin täytäntöön sekä EU:n sisällä että sen ulkoisessa toiminnassa tarvittaessa Euroopan ulkosuhdehallinnon avustuksella ja yhteistyössä kaikkien kumppaneiden kanssa.

²⁰ Ks. 16827/14, ”Vuoden 2015 jälkeinen muutosohjelma”, 16. joulukuuta 2014.